

Astăzi, Sâmbătă, 29 Noiembrie, 2025

Sf. Mc. Paramon și Filumen; Sf. Cuv. Pitirun

(Dezlegare la pește)

Galateni 1

³ Har vouă și pace de la Dumnezeu-Tatăl și de la Domnul nostru Iisus Hristos,

⁴ Cel ce S'a dat pe Sine pentru păcatele noastre, ca să ne scoată din acest veac¹ rău de acum, după voia Dumnezeului și Tatălui nostru,

⁵ Căruia fie-I slava în vecii vecilor. Amin!

⁶ Sunt uimit² că de la Cel ce v'a chemat prin harul lui Hristos, voi treceți atât de repede la altă evanghelie;

⁷ nu că este alta³, ci numai că sunt unii care vă tulbură și vor să strice⁴ Evanghelia lui Hristos.

⁸ Dar: chiar dacă noi sau înger din cer v'ar propovădui altceva decât ceea ce v'am binevestit noi, să fie

¹ Veac, în înțelesul de lume; lumea de aici, contingentă, în opoziție cu cea de dincolo, eternă (vezi și Rm 12, 2 și nota).

² = Nu-mi vine să cred.

³ Nu sunt două evanghelii (ci numai una).

⁴ = Să-i schimbe sensul, direcția; s'o răstoarne cu susu'n jos.

anatema⁵!

⁹ Așa cum v'am spus-o mai înainte, v'o spun din nou și acum: Dacă cineva vă propovăduiește altceva decât ceea ce ați primit, anatema să fie!

¹⁰ Oare caut eu acum să câștig bunăvoința oamenilor, sau pe a lui Dumnezeu? sau oamenilor caut eu să le plac? Dacă încă le-aș plăcea oamenilor, n'aș fi rob al lui Hristos.

Luca 9

³⁷ Și a fost că în ziua următoare, când s'au coborât din munte, L-a întâmpinat mulțime multă.

³⁸ Și iată că un bărbat din mulțime a strigat, zicând: „Învățătorule, rogu-mă Ție, caută spre fiul meu, că numai pe el îl am;

³⁹ și iată că un duh necurat îl apucă și deodată răcnește și-l zguduie cu spume și cu greu pleacă de la el, după ce l-a zdrobit.

⁴⁰ Și m'am rugat de ucenicii Tăi să-l scoată, dar ei n'au fost în

⁵ = Blestemat.

stare”.

⁴¹ Iar Iisus, răspunzând, a zis: „O, neam necredincios și îndărătnic!, până când voi fi cu voi și vă voi răbda?... Adu-l aici pe fiul tău!”

⁴² Și pe când acesta se apropia, demonul l-a trântit și l-a zgâlțâit. Iar Iisus a certat duhul cel necurat și l-a vindecat pe copil și i l-a dat tatălui său.

⁴³ Iar toți au rămas uimiți de măreția lui Dumnezeu. Și în timp ce toți se minunau de toate câte le făcea, El le-a zis ucenicilor Săi:⁶

Tâlcuire

După coborârea de pe muntele Schimbării la Față, Domnul îl vindecă pe tânărul îndrăcit. Tămăduirii i-a premers o mustrare pentru necredință, pe care a înfățișat-o ca fiind pricina pentru care îndrăcitul nu putuse fi vindecat de către ucenici. De a cui necredință era vorba, a tatălui care-l adusese, a poporului care se adunase, ori poate chiar a ucenicilor, nu știm; vedem însă

⁶ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

că necredința închide ușa milostivului acoperământ și ajutor al lui Dumnezeu, în vreme ce credința o deschide. Domnul i-a și zis tatălui: „vei primi după credința ta”. Credința nu este numai treaba cugetării și minții, ci îmbrățișează întreaga ființă a omului. Ea cuprinde îndatoririle pe care și le iau unul față de celălalt credinciosul și Cel în care acesta crede, chiar dacă ele nu sunt exprimate literal. Cel care crede se reazemă cu totul pe cel în care crede și nu se așteaptă ca el să nu-i împlinească vreo cerere; ca atare, cere cu cuget neîndoit, vine la el ca la un părinte, ca la vistieria sa, încredințat că nu se va întoarce cu mâna goală. Această credință îl înduplecă și fără cuvinte pe cel în care crede. Așa stau lucrurile între oameni; dar puterea credinței se vedește în toată mărimea ei atunci când aceasta este îndreptată către Domnul Cel Atotputernic, Atoateștiutor și Care voiește să ne dăruiască toate bunătățile; și cel ce crede cu adevărat nu este niciodată înșelat în așteptările sale. Dacă nu avem vreun lucru și cerându-l, nu îl primim, înseamnă că nu avem credința trebuincioasă. Mai înainte de toate trebuie să căutăm și să înstăpânim în inima noastră credința deplină în Domnul: s-o căutăm și s-o cerem de la El,

fiindcă nici aceasta nu este de la noi, ci e un dar al lui Dumnezeu. Atunci când i s-a cerut credință, tatăl tânărului a răspuns: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!”. Atunci, el avea credința slabă, se clătina și se ruga să i se întărească credința. Dar cine se poate lăuda cu credință desăvârșită, și cine, ca atare, nu are nevoie să se roage: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele”? Dacă credința noastră ar avea putere, gândurile noastre ar fi curate, simțirile, sfinte, și faptele, plăcute lui Dumnezeu. Atunci, Domnul ar lua aminte la noi așa cum tatăl ia aminte la fiii săi; și orice am dori – și în credință n-am putea cere decât cele plăcute lui Dumnezeu – am primi negreșit și fără întârziere.⁷

⁷ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.